

sat fald tage initiativ til, at de foreslåede forhandlinger inden for OECD om stabilisering af u-landenes råstofpriser virkelig finder sted?"

Frode Jakobsen: Spørgsmålet om de økonomisk underudviklede lande er måske verdens største problem, og det er glædeligt, at vi også her i Danmark er ved at blive klar over det. Men hvordan man hjælper, det er ikke ligeegyldigt. Hjælpen bør være en hjælp til selvhjælp, og derfor er Danmark med rette indstillet på, at det, som vi først og fremmest kan give af, er vor viden, vor tekniske kunnen. Det er en langsigtet hjælp, men der er en endnu mere langsigtet metode. Det, som det gælder om, er ikke at hjælpe u-landene, men at afskaffe u-landene. Det sker først, hvis der i de lande udvikles et økonomisk liv, således at de kan stå på deres egne ben. For at kunne udvikles må de lande importere kapital. Noget kan de få til givende; i det lange løb vil det ikke batte meget, og tilfredsstillende for begge parter vil det kun være, hvis der over for en import står en tilsvarende eksport.

U-landenes eksport er i alt væsentligt råstoffer, for de flestes vedkommende endda et enkelt eller et par produkter. Ægyptens eksport er f. eks. for 87 pct.s vedkommende bomuld. Sådan er tal viser, hvor sårbar vedkommende lands økonomi er over for svingninger. Denne sårbarhed gør en selvstændig økonomisk planlægning indefra umulig. Dertil kommer, at der i de senere år har været en forskydning mellem priserne på råstoffer og færdigvarer. Den franske økonom André Philip har påvist, hvordan en enkelt prisfaldsbølge har kostet de underudviklede lande mere end verdens samlede u-landshjælp gennem en årrække. Men det betyder jo, at vi giver almisser med den ene hånd og med den anden hånd som forretningsmænd bagefter tager det samme tilbage eller mere.

Det er derfor, Europarådets rådgivende forsamling har bedt ministerkomiteen om over for OECD — D står jo for development — at undersøge mulighederne for en ordning, der kan stabilisere priserne på de underudviklede landes råstoffer. Det er et vanskeligt problem, men jeg mener, det er her, vi kan vise vor gode vilje. Det kan være godt nok med morsomme forestillinger

i TV, som skaffer nogle millioner, selv om jeg ikke ved, hvor egnet denne metode er til at få folk til at forstå, at det drejer sig om et dødsensalvorligt problem.

Der er måske nogle, der vil indvende, at det jo er en fordel for os med billige råvarer, og det er det naturligvis; men det, det drejer sig om, er jo hjælp, og hjælpe gør man ikke gratis.

Rekommandationen indeholder også andre ting, som jeg ikke kan få tid til at tage op; jeg håber, at den højtærede udenrigsminister kan tilslutte sig dem i store træk. Jeg har taget det ene punkt frem, fordi det er det vanskeligste. Europarådet er ikke forvænt med opmærksomhed omkring sine rekommandationer. Det er et stående svar, at sagen er under overvejelse, eller at sagen er blevet oversendt til den og den anden organisation. Det er det sidste, som er sket her. Man kan dog sige, at oversendelse til OECDs ministerråd ligger på linje med Europarådets eget ønske. Der er bare en ængstelse for, at sagen dermed skulle blive glemmt. Europarådet følger den med opmærksomhed. Europarådet har en underkomité for politikken over for de underudviklede lande. Jeg ved, at når vi mødes igen i april måned, vil de forskellige medlemmer blive spurgt: hvordan stiller jeres regering sig til rekommandation nr. 288? Det er derfor, jeg har stillet mit spørgsmål.

Udenrigsministeren (J. O. Krag): Jeg kan bekræfte, at den danske regering i det store og hele kan være enig både i de betragtninger, det ærede medlem hr. Frode Jakobsen gjorde gældende her ved motiveringen af sit spørgsmål, og med hensyn til indholdet af den rekommandation fra Europarådet, som det ærede medlem omtalte.

Selve rekommandationen indeholder et temmelig stort kompleks af problemer, som det ikke er muligt at behandle tilstrækkelig fyldestgørende i et spørgsmål og svar som dem, vi udveksler her. En del af den drejer sig om ønsket om at gøre de underudviklede lande selvhjulpne ved, at man stabiliserer råvarepriserne. Her har man nået visse resultater for varer som hvede, sukker, tin, kaffe og gummi, men det må erkendes, at man endnu langt fra har nået at løse problemerne. Jeg synes, det er vigtigt, at vi i OECD har vor opmærksomhed henledt